

Sygnatura akt *II W 7/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wołowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Paprocki

Protokolant Monika Nowak

po rozpoznaniu

sprawy

Ł. S., syna M. i J. z domu O., urodzonego (...) w T.

obwinionego o to, że

I. w dniu 06 lipca 2014 roku o godzinie 15.30 na drodze (...) od strony Z. w kierunku N., jako kierujący samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) wykonał manewr wyprzedzania, zmuszając kierujących jadących z przeciwnego kierunku ruchu do zjechania na pas awaryjny w celu uniknięcia zderzenia czołowego, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

II. w tym samym miejscu i czasie jadąc samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 72 km/h, jadąc z prędkością 172 km/h/100 km/h,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw i art. 92a kw

I. uznaje obwinionego Ł. S. za winnego popełnienia czynów opisanych w części wstępnej wyroku, stanowiących wykroczenia z art. 86 § 1 kw i z art. 92a kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w związku z art. 9 § 2 kw wymierza mu karę 800 (osmiuset) złotych grzywny;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (stu) złotych, a na podstawie art. 119 kpw w związku z art. 617 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 80 (osiemdziesięciu) złotych.

Sygn. akt *II W 7/15*

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lipca 2014 r. Ł. S. kierował samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i poruszał się drogą ekspresową (...), jadąc w kierunku od Z. do N..

O godzinie 15.30 Ł. S. przekroczył dopuszczalną prędkość o 72 km/h, jadąc z prędkością 172 km/h na odcinku drogi, na którym obowiązywało ograniczenie prędkości do 100 km/h.

Ponadto wykonał niebezpieczny manewr wyprzedzania, zmuszając kierujących jadących z przeciwnego kierunku do zjechania na pas awaryjny w celu uniknięcia czołowego zderzenia.

Dowód:

- notatka urzędowa, k. 3,
- wyjaśnienia obwinionego, k. 53.

Ł. S. przesłuchany w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia.

Sąd zważył:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina obwinionego nie budziły wątpliwości.

Podstawą ustaleń faktycznych sądu była policyjna notatka urzędowa oraz wyjaśnienia obwinionego.

Wyjaśnienia obwinionego, w których twierdził on, że nie przekroczył prędkości o taką wartość, jaką wskazano we wniosku o ukaranie, stały w sprzeczności z dowodem w postaci notatki urzędowej sporządzonej przez dokonującego kontroli drogowej policjanta. Wiarygodność tego dowodu nie została w żaden sposób zakwestionowana, w związku z czym brak było podstaw, aby odmówić mu wiary.

Na wiarygodność tego dowodu wskazują wyjaśnienia obwinionego, w których przyznawał, że mógł dopuścić się zarzucanych mu wykroczeń. W toku rozprawy obwiniony stwierdził bowiem, że: „Fatycznie prawdopodobnie mogłem popełnić te wykroczenia, ale byłem w takim stanie, że byłem skupiony na dziecku, dziecko miało wtedy dwa latka”.

Również treść złożonego przez obwinionego pisma (k. 8-9) wskazuje na to, że obwiniony dopuścił się przypisanych mu wykroczeń.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że brak dokumentującego zachowanie obwinionego nagrania – w świetle treści notatki urzędowej – nie stoi na przeszkodzie uznaniu sprawstwa i winy obwinionego.

Oddalono wniosek dowodowy obrońcy obwinionego złożony celem wykazania, że w dniu zdarzenia zachorowało dziecko obwinionego. Sąd uznał tę okoliczność za udowodnioną na podstawie wyjaśnień obwinionego.

Nie ulegało wątpliwości, że obwiniony nie działał w stanie wyższej konieczności. W związku z czym wiadomość o zachorowaniu dziecka nie uprawniała go w żaden sposób do naruszania przepisów ruchu drogowego, a w szczególności do wykonywania manewrów zagrażających bezpieczeństwu innych osób.

Przekraczając dozwoloną prędkość obwiniony dopuścił się wykroczenia z art. 92a Kodeksu wykroczeń, a wykonując opisany w ustaleniach faktycznych niebezpieczny manewr wyprzedzania – wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Wytworzone przez obwinionego zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz bezpieczeństwa osób, które poruszały się pojazdami nadjeżdżającymi z przeciwka (zmuszenie do zjazdu na pas awaryjny), było tak znaczne, że za w pełni zasadne uznał sąd wymierzenie obwinionemu kary 800 zł grzywny.

Obwiniony znacznie przekroczył również dozwoloną prędkość, bo aż o 72 km/h, przyczyniając się tym samym do znacznego zwiększenia zagrożenia bezpieczeństwa.

Obwiniony pracuje i uzyskuje dochody, w związku z czym obciążono go kosztami postępowania.